ר' יוחנן אמר שבתחילת הבנייה של בית המקדש לא מקבלים מאום מעכו"ם שמא ירפו ידיהם, אבל מקבלים ממלכות שבוודאי לא תחזור בה וכן קיבלו ממלכות בבניית בית שני שכתוב "**ואגרת אל אסף... אשר יתן לי עצים לקרות את שערי הבירה**", לאחר הבנייה מקבלים נדבות לבדק הבית מעכו"ם אבל לא מקבלים דבר מסוים שאפשר להתגאות בו כגון אמה של לוח ברזל להרחקת עורבים.

רב יהודה אמר בשם רב שעכו"ם שהפריש תרומה בודקים אם הפריש כדעת ישראל נותנים לכהן, ואם לא טעונה גניזה שמא התכוון להקדישה לשמים. בברייתא כתוב שעכו"ם שהתנדב קורה לבית כנסת והיה כתוב עליה שם שמים, בודקים אם הפריש כדעת ישראל חותכים את חתיכת העץ שכתוב עליה השם מהקורה ומשתמשים בשאר לבית הכנסת, ואם לא טעונה גניזה שמא התכוון להקדישה לשמים.

רב נחמן אמר בשם רבה בר אבוה שהאומר סלע זו לצדקה מותר ללוותה ויחזיר לאחר זמן סלע אחרת לצדקה, ר' יוחנן הסביר שמותר אפילו להלוות לאחרים, בברייתא כתוב שצדקה היא כנדר שעובר באיסור בל תאחר, ואינה כהקדש שאסור להשתמש בה אלא מותר להלוותה, ומשמע שמותר ללוות סלע של צדקה בין אם אמר סלע 'זו' ובין אם אמר 'הרי עלי'. רב זביד גרס שמתחילה אמר רב נחמן בשם רב שמותר ללוות סלע של צדקה בין לעצמו ובין לאחר, בין אמר הרי עלי ובין אמר זו. בברייתא כתוב שלאחר שנתן את הסלע לגבאי צדקה אסור ללוותה משום שכבר זכו בה עניים, ר' ינאי היה גבאי צדקה ולווה ממעות הצדקה משום שנוח לעניים שילווה ותחסר קופת הצדקה ויכפה את בעלי הבתים לתרום עוד.

בברייתא כתוב שישראל שנדב דבר מסוים לבית הכנסת כגון נר כסף או זהב, אסור לשנותו והסביר ר' אמי בשם ר' יוחנן שהכוונה שאסור לשנותו לדבר הרשות אבל מותר לשנותו לדבר מצווה אחר, אבל עכו"ם שנדב כל זמן שזוכרים את שם הנודב אסור לשנותו אפילו לדבר מצווה אחר שלא יתרעם. מעשה בסוחר ערבי בשם שעזרק שתרם נר לבית כנסת של רב יהודה ושינו את השימוש לדבר מצווה אחר קודם שהשתכח שמו משום שסברו שלא סביר שיבוא לכאן שוב ויתרעם, והקפידו על כך חכמים שמא בכל אופן יבוא.

הגוסס ומי שנגמר דינו בבי"ד ויוצא להיהרג, לא נידרים משום שאין להם שווי, ולא נערכים, הגוסס משום שאינו יכול לעמוד וכתוב "**והעמידו... והעריך**" והיוצא להיהרג משום שלמדו מהפסוק "**כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה**" ולמדו שאדם שנגמר דינו להיות מוחרם להריגה אינו נערך. ר' חנינא בן עקביא אומר שהיוצא להיהרג נערך, ולמד מהפסוק "**כל חרם וכו'**" שחייבי מיתות אינם יכולים לתת כופר ולהיפטר, בשונה משור מועד שהרג אדם שכתוב "**השור יסקל וגם בעליו יומת**" והבעלים לא נהרג אלא משלם כופר שכתוב "**אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו**". היוצא להיהרג והזיק ממון של אחרים פטור, ר' יוסי אומר שחייב. רב יוסף הסביר שנחלקו האם מלוה על פה גובה מן היורשין, ורבה אמר שלכו"ע מלווה על פה לא גובה מהיורשים ונחלקו האם מלוה הכתובה בתורה ככתובה בשטר, יש שגרסו שרב יוסף ורבה הסבירו את הברייתא

שהיוצא להיהרג והזיק חייב ורשב"א פוטר. בברייתא אחרת כתוב שהחופר בור ברשות הרבים ונפל עליו שור והרגו, בעל השור פטור, אם מת השור חייבים יורשי בעל הבור לשלם את מחיר השור לבעליו ומוכח שגובים מן היורשים, מסבירה הגמ' שמדובר שעמדו דיינים בשפת הבור וחייבו את חופר הבור בתשלום על השור קודם שמת ולכן נחשב למלוה בשטר שגובים מיתומים.